

Postavení strany a z něho plynoucí právo opravného prostředku sluší tedy pražské obci nepochybně přiznati, pokud jde o ochranu normativního obsahu přehledného plánu. V daném případě není sporu o tom, že se zřízení podkroví nad I. patrem domu čp. . . . v B. přičítá potvrzenému přehlednému plánu; spor je jen o to, zda již tato okolnost sama o sobě jest překážkou, která brání udělení stavební povolení pro dotčenou stavbu od přehledného plánu se uchylující, jak tvrdí stížnost, či zda odepření konsensu je kromě toho podmíněno tím, že dotčená úchylka od přehledného plánu dotýká se ještě jinak sousedských práv nebo zájmů veřejných.

Odpověď na tuto otázku, pokud se nepodává již ze zásadních úvah svrchu podaných, vyplývá z výslovného předpisu § 15 zák. č. 88/20, podle něhož potvrzený přehledný plán regulační a zastavovací je základem všech pozdějších regulací, a že v něm stanovený způsob zastavění je závazným pro všechny budoucí stavby, při jichž povolování mají příslušní úřadové přihlížeti k tomu, aby stavby ty nebyly s potvrzeným přehledným plánem v rozporu. Již z tohoto předpisu plyne jasně, že již sama okolnost, že navržená stavba je v rozporu s přehledným plánem, je o sobě překážkou, pro kterou stavba nesmí býti povolena, i kdyby snad jinak v ohledu zdravotním, technickém, estetickém a komunikačním nebylo proti ní podstatných námitek. Přehledný plán je prostě normou, kterou stav. úřady jsou vázány, a nesmějí proto povolovati stavby, které se závaznými ustanoveními tohoto plánu byly by v rozporu, třeba by proti stavbám těm nebylo jiných námitek kromě té, že odporují plánu přehlednému.

Opačný náhled, projevený v nař. rozhodnutí, odporuje tedy zákonu.

Č. 10.038.

Řízení správní. — Samospráva obecní: Rozhodnutí okresního úřadu, vydané ve věci obecní, není konečné (§ 5 zák. o ss) již z důvodu, že je vydáno z moci dozorčí.

(Nález ze dne 29. září 1932 č. 10.731.)

V ě c: Karel B. v K. proti okresnímu úřadu v Karlových Varech o výkon dozorčího práva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Dne 15. března 1929 usnesla se městská rada v K. za souhlasu finanční komise, dáti všem nájemcům krámů v městských domech, kteří mají i v soukromých domech krámy, výpověď. Proti tomuto usnesení vznesl st-l dne 4. července 1929 námitky, resp. rekurs. Dne 7. června 1929 usnesla se městská rada dáti st-li výpověď z krámu jemu v úřední budově II. pronajatého. V námitkách, resp. v rekursu proti tomuto usnesení uplatňoval st-l, že z usnesení vzejde nejen jemu, nýbrž i městu velká škoda, ježto jeho výrobky, »karlovarské oplatky«, jsou světoznámé a jsou pro lázně účinnou reklamou, na niž st-l vynakládá ročně přes 100.000 Kč, a jež slouží zároveň městu.

Městské zastupitelstvo zamítlo ve schůzi z 29. srpna 1929 rekurs do usnesení městské rady stran výpovědi krámu v uvedeném městském domě. — Ve svém odvolání, v němž především zdůraznil, že jako poplatník má právo odvolat se z usnesení hospodářského rázu, jež jsou neúčelná a nevýhodná, dovozoval st-l, že městské zastupitelstvo má nejprve býti přidrženo k tomu, aby vyřídilo jeho odvolání ze zásadního usnesení městské rady z 15. března 1929, což se dosud nestalo. Dále uplatňoval okolnosti již v původním rekursu uvedené, jakož i to, že výpověď byla dána toliko dvěma nájemcům. Bude-li podnik st-lův poškozen, bude město nuceno vynaložiti větší částky na reklamu, čímž zvýší se dluhy a přírážky.

Nař. rozhodnutím vyslovil okresní úřad v K., že nenalézá podnětu, aby vzhledem ke stížnosti do usnesení městského zastupitelstva v K. z 29. srpna 1929 o výpovědi krámu zakročil, a to z těchto důvodů: »Městské zastupitelstvo setrvalo na usnesení městské rady ze 7. června 1929 o výpovědi krámu, pronajatého st-li v městské budově II. a nepřihlédlo ke stížnosti nájemce v této věci podané. Také finanční komise neshledala příčiny k vyjádření. Jedná se tudíž v daném případě o soukromoprávní projev městského zastupitelstva, a námitky st-lovy jsou toho rázu, že vycházejí jen ze soukromoprávního stanoviska jeho a jako takové sluší je hodnotiti. Návoru st-lově, že nař. usnesení je pro městskou obec neúčelné a nevýhodné, nelze přisvědčiti, poněvadž na doklad tohoto tvrzení uvádějí se zase jen osobní obchodní opatření firmy, jež nakonec leží jen v zájmu firmy samotné. Toto rozhodnutí bylo vydáno v cestě dozorčí a jest proto konečné.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažil nss takto:

Maje rozhodnouti o této stížnosti, musil nss nejprve zkoumati, lze-li nař. rozhodnutí uznati za konečné ve smyslu § 5 zák. o ss.

Podle čl. 8 zák. o organizaci politické správy č. 125/27 je možno, pokud opravný prostředek není vyloučen, odvolat se z rozhodnutí (opatření a nálezu) okresního úřadu k úřadu zemskému. Žal. okresní úřad odůvodnil svůj výrok, že další opravný prostředek proti jeho výměru není přípustný, v ten smysl, že nař. rozhodnutí bylo vydáno v cestě dozorčí, a vycházel tedy patrně z názoru, že st-lovo odvolání, podané z usnesení městského zastupitelstva z 29. srpna 1929, má povahu stížnosti dozorčí. Nss nemohl se zabývati otázkou, zdali toto pojetí st-lova odvolání je správné, nýbrž musil nazírat na nař. výrok tak, jak byl žal. úřadem výslovně kvalifikován. Než i když výrok tento vydán byl v cestě dozorčí, neplyne z toho ještě, že jest výrokem konečným, a z této příčiny v pořadu instančním nenaříkatelným. Neboť ani cit. zákon č. 125/27 ani žádný dřívější nebo pozdější zákon neobsahují ustanovení, podle něhož by odvolání z rozhodnutí vydaného okresním úřadem u výkonu moci dozorčí bylo vyloučeno.

Označil-li tudíž žal. úřad své rozhodnutí jako konečné, dal tím st-li nesprávné poučení o opravném prostředku (§ 71 vl. nař. č. 8/28), čímž svedl st-le k tomu, že místo odvolání k zem. úřadu podal přímo stížnost k nss-u. Toto nesprávné poučení je však podstatnou vadou řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž měl nss podnět zabývati se ostatními námitkami stížnosti.